

■ Yusuf ÖZMERDİVENLİ

Kayseri Lisesi Emekli Fizik Öğretmeni
ve Müdür Yardımcısı

İnsanoğlu için kutsal değerlerden en önemlisi Vatan Sevgisi, rütbelerin en yükseği de şehitlik rütbesidir. Namık Kemal'in dediği gibi: Bebekler beşiğini; çocuklar, eğlendikleri yeri; gençler, geçim çevrelerini; ihtiyarlar, feragat köşesini; evlat, annesini; baba, ailesini ne türlü duygularla severse, insan da vatanını o türlü hisler ile sever.

İnsan vatanını sever, çünkü vücudunun maddesi, vatanın bir parçasıdır.

İnsan vatanını sever, etrafına baktıkça her köşesinde geçen ömrünün hazin bir hatırasını taş halinde biçimlenmiş gibi görür.

İnsan vatanını sever, çünkü hürriyeti, rahatı, hakkı, menfaati vatan sayesinde kaimdir.

İnsan vatanını sever, çünkü vücuduna sebep olan ecdadının sakin mezarları ve hayatının sonucu olarak evladının yaşayacağı yer vatandır. İnsan vatanını sever, çünkü vatan çocukları arasında lisan ortaklığı, menfaat birliği ve münasebet bolluğu dolayısıyla bir gönül yakınlığı ve fikir kardeşliği hasıl olmuştur. O sayede, bir adama, dünyaya göre vatan, oturduğu şehre göre kendi eviymiş gibi görünür.

İnsan vatanını sever, çünkü vatan, öyle bir galibin kılıcı veya bir katibin kalemiiyle çizilen uydurma hatlardan değil millet, hürriyet, menfaat, kardeşlik, hakimiyet ecdada hürmet, aileye muhabbet, gençlik hatırası gibi bir çok ulvi hislerin toplanılmasından hasıl olmuş bir mukaddes fikirdir.

Bundan dolayıdır ki, her dinde, her millete, her terbiyede, her medeniyette vatan sevgisi en büyük faziletlerden, en mukaddes vazifelerdendir.

Vatan fikrini gönüllerden kaldırmak, hakları korumak için tesirli sebeplerden olan ateşli silahı ellerden almaya benzer. Bir millet vatan sevgisinden nefsinin sıyrılırsa, çok zaman geçmez, elbette vatanını o sevgi ile dolu olanların istilâ bayrağı altında görür. Nitekim bir kavim, ateşli silâh dan el çekerse pek az vakit içinde, o silâhı düşmanın eliyle kendi göğsüne çevrilmiş bulur.

Biz oturduğumuz yerin her taşı için cevher-i can verdik. Her avuç toprağımız nazarında, o yola feda olmuş bir kahramanını vücudundan yadigarıdır.

Vatan bize kılıcımızın ekmeğidir. Daima kendimize mahsus, kendimize haredilmiş biliriz. Daima onu nefsimizden ziyade sever,

VATAN SEVGİSİ ve ŞEHİTLİK

nefsimizi uğruna feda ederiz.

Bu sevgi, bu duygu, bu inanç olmasa insanı hangi kuvvet, dünya nimetlerinin, dünya zevklerinin cazibesinden koparıp vatan müdafasına koşturabilirdi?

İşte bu sevgi ki daha hayatının baharında; Kayseri Lisesi öğrencilerini de vatan topraklarını düşman çizmesi ile çiğnenmekten kurtarmak, namusumuzu şerefimizi korumak için Sakarya Cephesine koşturmuş, Kayseri Lisesi tarihinde altın harflerle 1920-1921 öğretim yılı sonunda mezuniyet defterine;

"Lise son sınıf talebeleri Sakarya Savaşı için cepheye gidip hepsi cephede şehit düştüğünden okul mezun verememiştir." İbaresinin yazılmasına vesile olmuşlardır.

EDEBİ MENSUPLARIMIZDAN BAZILARI

ADI	ŞAHADET YILI
MUSTAFA OĞLU İSMAİL	1337(1921)
OSMAN OĞLU AHMET	1337(1921)
ŞÜKRÜ OĞLU SEYİT AHMET	1337(1921)
AHMET OĞLU MUSTAFA	1337(1921)
NUMAN OĞLU MEHMET	1337(1921)
HACI AHMET OĞLU MUSTAFA	1337(1921)
H. MEHMET OĞLU HALİL	1337(1921)
NUH OĞLU CEMAL	1337(1921)
EMİN OĞLU H. MEHMET	1337(1921)
DERVİŞ OĞLU AHMET	1337(1921)

RUHLARI ŞAD OLSUN.

Bu duygu, bu inanç, bu sevgi ki Türk insanını dün olduğu gibi bu gün de en sevdiği evladını, canından bir parça olan oğlunu askere gönderirken düğüne gönderir gibi davranır. Şair M. Emin Yurdakul da şu mısralarla bu duyguları adeta terennüm eder:

*Haydi yavrum köyüne, nişanına veda et,
Sabanını, tarlanı her şeyini veda et,
O silaha sarıl ki, böyle günde bir asker
Bir devalı demirden başka bir şey kullanmaz.
Bunu tutan bir bilek,
Köleliğin uğursuz zincirine uzanmaz,
Git evladım, yıllarca ben oğulsuz kalayım,
Şu yaralı bağrıma kara taşlar çalayım,
Ya gazi ol ya şehit.*

Der. Çünkü o bilir ki rütbelerin en büyüğü şehitlik rütbesidir. Yüce kitabımız Kuran da! "Allah yolunda öldürülenler için ölü demeyiniz; onlar ölü değil diridirler, fakat siz (o yüksek hayatın) farkında değisiniz." (Bakara Süresi, Ayet: 154)

"Sakın Allah yolunda öldürülmüş olanları ölü sanma, hayır onlar hep

TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ

*Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker?
Gökten ecdat inerek öpse o pak alını değer.*

*Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi...
Bedr'in aslanları ancak, bu kadar şanlı idi.*

*Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
"gömelim gel seni tarihe" desem; sığmazsın.*

hayattalar ve Rableri yanında yaşarlar, Allah'ın bahsettiği saadete şadan ve şahadetle arkalarından yetişmeyen mücahitler içinde korku ve hüznün olmadığı müjdesiyle mesrurdurlar." (Al-i imran Suresi: 169-170)

Diyanet işleri eski başkanımız merhum A. Hamdi Akseki de bu rütbenin büyüklüğünü şu şekilde anlatmaktadır:

Ölüm denilen şeyin ruha değil bedene geldiği, ruh bedenden ayrıldıktan sonra yine ölmeyeceği, Allah'a imanı olanlar için bir gerçektir. Ölüm cana değil, ten'edir. Bu böyle olmakla beraber şehitlerin daha yüksek, daha mümtaz bir hayata mazhar olacakları ise çok tabiidir. Nasıl ki Kuran-ı Kerim ile Peygamberimizin hadisleri bundan hiç şüphe bırakmamıştır. Kur'an-ı Kerim'in yukarıya Türkçe'sini yazdığımız diğer bir ayeti de şehitlerin hem ölmediklerini, hemde Allah yanında büyük nimetler görmekte bulduklarını haber veriyor.

Hep biliriz ki: Asker, milletin haklarını tanıtmak, namusunu, şerefini müdafa etmek, yurdunu düşmana çiğnetmemek için ortaya atılan, hak yolunda Allah yolunda canını feda etmekten çekinmeyen bir kahramandır.

Böyle bir vazifenin ne kadar mukaddes, ne derece yüksek olduğu şüphesizdir. Bunun için dinimiz, kitabımız bu büyük ruha sahip olan kahramanlardan vazife uğrunda ölenlere Şehit, vazifesini yaparak sağ kalanlara da Gazi rütbesini vermiştir.

Ş e h i t l i k ,
Peygamberlik rütbesinin bir altındadır.
Peygamberlik rütbesinden sonra en yüksek rütbe şehitlikdir.
Allah rızası için, m e m l e k e t i d ü ş m a n h ü c u m u n d a n

korumak için vazife başında can veren bir asker şehittir. Vazifesini yaparak Allah'ın rızasını kazanmak gibi ulvi bir maksat güden asker, ister düşman ile çarpışırken can versin, ister nöbet beklerken, ister talim yaparken, her hangi bir vazifede olursa olsun şehittir. Bu mukaddes yolda canını feda etmiş şehitler, en yüksek ruhlara vadedilmiş olan ulvi hayata yüz bin kere layıktırlar. Dünya ahiretin bir tarlası değil mi? Burada ne ekilirse ötede biçilmeyecek mi? Öyle ise hak yolunda, Allah yolunda ölenlerin, yani bu mübarek toprağa hayatını ekip onu kanıyla sulayanların ahiret ve hesap gününde biçecekleri mahsül, ebedi ve nurlu bir hayattan başka ne olabilirdi.

Evet, hiç tereddüt etmeden iman ediyoruz ki; Bizim bir kurşun tanesi ile, bir süngü ile, bir şarapnel ile öldü sandığınız o mübarek insanlar, Allah onları her türlü nimetler içinde boğmuş, onlar kendilerine mahsus bir hayat yaşıyorlar. Lakin biz onları görmüyoruz. Onların nasıl yaşadığının farkında değiliz de onların nasıl yaşadığının farkında değiliz de, "bir kurşun tanesi geldi, öldü gitti" diyoruz. Halbuki Allah bize onların ölmediklerini, onların diri olduklarını haber veriyor. Allah yolunda can veren o mübarek insanlar, o kadar yüksek bir mertebeye bulunuyorlar ki, o mertebeye çıkamamış ve toprak üzerinde kalmış olan bizim gibiler onları asla anlayamazlar. Şehidin bulunduğu yüksek mertebeyi, Allah'ın yanında şehidin gördüğü nimet ve itibarı anlamak için şehit olmak lazımdır. Şehit olmayanlar

bunu nasıl anlarlar? İşte bunun için Cenab-ı hak "Şehitler diridir. Fakat siz farkında değilsiniz" buyuruyor. Gerçekten öyledir! Biz farkında değiliz. Farkına varmamızda mümkün değil.

Söz temsili: Dünyada bir kulübede oturan fakir bir adamla, saraylara, keşanelere sahip ve saraylarda her türlü zevki sefaya malik ve böylece vakit geçiren bir kimseyi düşününüz. Zavallı fakir adam, o sayfalarındaki zevk ve sefanın nasıl olduğu na vakıf mı? Oralarda geçen hayatın nasıl olduğunun farkında mıdır? Oraya mahsus zevk ve safaları görmeyince ne bilsin? O yalnız, görenlerin, orada bulunanların söyledikleri kadarını bilir. İşte şehitlik mertebesi de-benzetmek gibi olmasın-öyle yüksek bir rütbedir ki, o rütbeyi almamış, o yüksek mevkiye çıkamamış olanlar ondan bir şey sezemezler, öldü gitti sanırlar. Halbuki şehit canını verdi, fakat Allah'ından "Cennet" aldı.

Allah yolunda düşman ile çarpışırken Şehit olmak ne büyük bir rütbedir ki; Peygamber Efendimiz bile tekrar tekrar şehit olmayı diliyor. İşte bu mübarek sözler Peygamber Efendimizindir; "Ah ne olaydım! Allah yolunda öldürülseydim, sonra dirilip yine öldürülseydim!" Görüyor musunuz? Peygamber Efendimiz yine şehit olmak istiyor. Şehit olanlara ne mutlu.

Öyle ya, yığın yığın insanlar bu dünyada yaşamayı kendilerince gaye bilerek, onu elden çıkarmamak için, çok zamanlar, insanlığın alnını karatacak kadar rezil yaşayışlarla ve vazifeden kaçmak zilletine katlanır dururken, pek muazzaz, ehemmiyetsiz bir vasıta gibi feda ediveren o pak ruhlar, en yüksek hayata layık olmazlar mı?

Sırası gelince hak yolunda hayatını feda edemeyenler, şehitlere vaat edilmiş olan ebedi hayatı bulmak şöyle dursun, yaşadıkları müddetçe mümkün değil saadet yüzü göremezler. Bir fert, yahut bir cemaat için nasıl olursa olsun yaşamak arzusu yegane emel sırasına geçerse; sefil, rezil, şerefsiz, namussuz bir hayat, yahut o cemaatin kıyamete kadar alni esaret ve zillet damgasından kurtulamaz.

Allah'a yüz bin kere şükürler olsun ki, milletimizin yüreğindeki ş e h a m e t r u h u ö l m e m i ş t i r .

Bundan sonrada "ölürsem şehit, sağ dönersem gazi olacağım. Her iki rütbe ise Allah yanında en yüksek rütbedir. "ruhunu öldürmemek için ne lazımsa esirgememeliyiz. Zira dünyamız durur. Hatta dünya ahiretten önce gelir.

Yalnız burada çok dikkat edilecek bir şey var; Şehit olacağım diye diye öle körü körüne ölmek doğru bir şey değildir. "Adam ne olacak ölürsem şehit olacak değilmiyim?" Diye düşmanın kucasına atılıvermeyin. Böyle yapan bir adam şehit olmaz. Asker ölmek için değil, öldürmek için harbe girişmelidir. Maksat, hak uğrunda milletin şerefini kurtarmak, yurdu düşmanlara çiğnetmemektir. Bu uğurda asker vücudunu düşmana siper yapacak, düşmanı yok etmek için nasıl hareket etmek lazımsa öyle hareket edecektir.

İşte bu niyetle vazifesini yaparken ölürse o zaman şehit olmuştur. Çünkü kutsal bir vazife uğrunda can vermiştir. Şehit, al kanlarıyla, kanlı elbiseleriyle gömülür. Onları yıkamak başka bir kefene sarmak lazım değildir. Yalnız üzerindeki silahı, kürk ve palto gibi fazla dış elbisesi varsa onlar alınır. İşte o kadar.

Allah yolunda can veren şehitlerin bütün günahlarını Allah Teala Hazretleri affeder; yalnız alacaklarının hakkı varsa o kalır. Onun için kul hakkına da çok dikkat etmek lazımdır. Denizde şehit olanın her

günahı mağfired olunur. Bir şehit, kendi hısım ve akrabasından yetmiş kişiye şefaahat edeceğini, Peygamber efendimiz haber vermiştir. Anladınız ya, şehitlik rütbesi bu kadar büyüktür. Artık bu kadar büyük bir rütbeye nail olacak, bu derece büyük bir rütbeye çıkacak olan insan kıtasından veya muharebe meydanından kaçarmı? Orta asya'dan dağılan kahraman ulusumuz; Büyük Okyanus'dan Atlas Okyanusu'na Batlık denizin'den Hint Okyanusu'na kadar üç kıtada devletler kurmuş, medeniyet ve hürriyet meşalesini her gittiği yere taşımıştır. Şehitlik rütbesinin yüceliğini milli şair Mehmet Akif Ersoy da mısralarında şöyle dile getirir:

Türk adını yazmayan tarihe rastlamak mümkün değildir. Her alınan yada bırakılan yer için muhakkak ki, yerine göre binler, yüzbinlerce Türk'ün kanı akıtılmıştır.

Asırlar Türklük, özgürlük, vatan ve medeniyet uğruna kanlarını akıtarak canlarını veren, dünya tarih ve edebiyatına destanlar yazdıran, harp sanatına strateji esasları koyan atalarımıza, şehit ve gazilerimize yaraşır ilgiyi göstermek her Türk'ün asıl görevidir.

Vefa borcunu ödemek üzere Adapazarı Serdivan tepesinde Sakarya Şehitleri Anıtı yapılmaktadır. Bu anıtın kitabesine 1920-1921 öğretim yılında mezun olacak ken Sakarya Muharebesi'ne katılıp şehit olan Kayseri Lisesi Öğrencileri'nin de isimleri yazılacaktır. Ayrıca Kayseri Lisesi Bahçesine: "Kayseri Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği" tarafından Şehitler Anıtı yaptırılmıştır.

Maksadımız; genç kuşakların, üzerinde özgürce yaşadıkları cennet vatanın, hangi zorluklar atlatılarak ve kimlerin, aydınlık gelecekleri adına bedenlerini, hayatlarını ve hayallerini feda edip, kendilerine "hayat sigortası" sunduğunun şuurunu aşlamak; vefa hissi ve şükran duygusu uyandırarak, son tahlilde tarih bilinci, vatan bağlılık ve hizmet melekesini geliştirmek ve güçlendirmektir.

Anadolu, tarih boyunca başından geçen sayısız felaketlere karşılık, aynı ölçüde efsanevi kahramanların da sıradağlar gibi âbideleştiği bir diyar olmuştur. Milletimizin, tarih kulvarındaki uzun soluklu

yürüyüşünde, zaman zaman saplandığı çukurlardan kendini kurtaran nice kahramanlar çıkarmıştır. İstikbâlimiz, o yiğit insanların şehit kanlarıyla yoğurdukları destansı gayetleri üzerine bina edilmiş ve isabetli rehberlikleriyle istikametimiz şekillenmiştir.

Sulh zamanlarında, kendi köşesinde gayet sade bir hayat süren Anadolu insanı, felaketlerin birbiri ardına kapıyı çaldığı ve işin başa düştüğü boğucu dönemlerde, yediden yetmişe bütün fertleriyle hürriyet ve istiklalimizi kurtarmak için inanılmaz bir fedakarlık ve kahramanlık tablosu sergilemiştir. Malazgirt'ten Kıbrıs'a kadar tarih, onun destanlı direniş ve şahlanışlarıyla doludur. Bu yönüyle bizim mazimiz, sanki "kahramanlar tarihine/geçidine" sahne olmuştur denilebilir.

Tarihin, huzurlarında derin bir hürmetle selam durduğu, her birinin hikayesi kendi başına ayrı bir destan olan; "bir hilâl uğruna" güneş gibi batıp, ebediyet iksirini içmesini bilen o aziz, o asiller asili neferlerin/ şehitlerin mazimizi şan ve şerefle dolduran bu efsanevi gayretlerinde, etkili faktörlerin başında elbette ki, "şehitlik" ve "şehadet arzusu" geliyordu.

O kadar ki, bu mukaddes duygu sayesinde, güzelim Anadolu coğrafyasını serpiştirdiğimiz çil çil kubbeler kadar, her bir köşesine adeta bir abide gibi diktiğimiz çil çil şehit kabirleriyle bir "şehitler yurdu" haline getirdik.

Son yıllarda vatanımıza musallat olan PKK terörü uğruna da aynı duygularla yurdumuzun çeşitli bölgelerinden yüzlerce binlerce şehit verdik. Kayseri'mizin İncesu ilçesi Subaşı köyünden verdiğimiz en son şehidimiz Yusuf Özmen'e de diğer şehitlerimiz gibi Allah tan rahmet, kederli ailesine baş sağlığı dileriz.

Bu duygu ve düşüncelerle, din, hürriyet, namus, şeref ve bağımsızlık davası uğrunda aziz vatana canlarını feda etmiş bütün şehitlerimizin ruhları şâd olsun. Bizleri de, onlara lâyık, vatan sevgisiyle dolu; onun aşkına candan ve canandan rahatlıkla geçebilecek hayırlı mirasçılardan eylesin.